

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل معیار بکارت در فقه امامیه و فقه اهل سنت

محل انتشار:

پژوهشنامه مطالعات تطبیقی مذاهب فقهی، دوره 2، شماره 3 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

مرتضی خلیلی - دانش آموخته سطح چهار حوزه علمیه، قم، ایران.

علی توکلی - دانشجوی دکتری مذاهب فقهی، دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران

سجاد توکلی - دانش آموخته سطح سه حوزه علمیه، قم، ایران

خلاصه مقاله:

یکی از مباحث مهم در فقه، مخصوصاً در بحث نکاح، مشخص کردن معیار «ثیوبت» و «بکارت» است؛ چراکه هر یک از این عناوین («ثیوبت» و «بکارت») احکام خاصی دارند. از نظر فقه امامیه، برای تحقق بکارت و اینکه دختر در چه صورتی ثیبه محسوب می شود، چهار نظریه وجود دارد و برای آنها ادله ای از لغت، عرف و نیز ادله نقلی اقامه شده است. در میان فقیهان اهل تسنن نیز در این زمینه اختلاف نظر بوده، و سه نظریه بر اساس عرف، لغت و استحسان یا قیاس مطرح کرده اند، اما بیشتر فقیهان اهل سنت معتقدند ثیوبت با مطلق وطنی (اعم از مشروع یا نامشروع) واقع می شود و ادله ای برای این ادعایشان ذکر کرده اند؛ اما به نظر می رسد برای تعیین ملاک جامع، که در تمام ابواب جواب گو باشد، باید قائل به تفصیل شد؛ به گونه ای که مفهوم «بکارت» و «ثیوبت» برای موضوعاتی که عذر بکارت مقصود بالذات است، مانند خرید و فروش کنیز یا حدود با موضوعاتی که مقصود بالذات نیست، مانند ولایت پدر و جد پدری بر ازدواج دختر باکره متفاوت است، به این معنا که در باب ولایت پدر و جد در ازدواج باکره ملاک ثیبه شدن وطنی شرعی است و در غیر آن ملاک وجود عذر بکارت و فقدان آن است. بنابراین، در این تحقیق پس از بیان دیدگاه های فقیهان امامیه و فقیهان اهل سنت و ادله شان با روش توصیفی تحلیلی و با مراجعه به منابع کتاب خانه ای به دیدگاه برگزیده می پردازیم.

کلمات کلیدی:

ثیبه، باکره، نکاح، دخول، ازدواج، ازاله بکارت، زنا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1607197>

